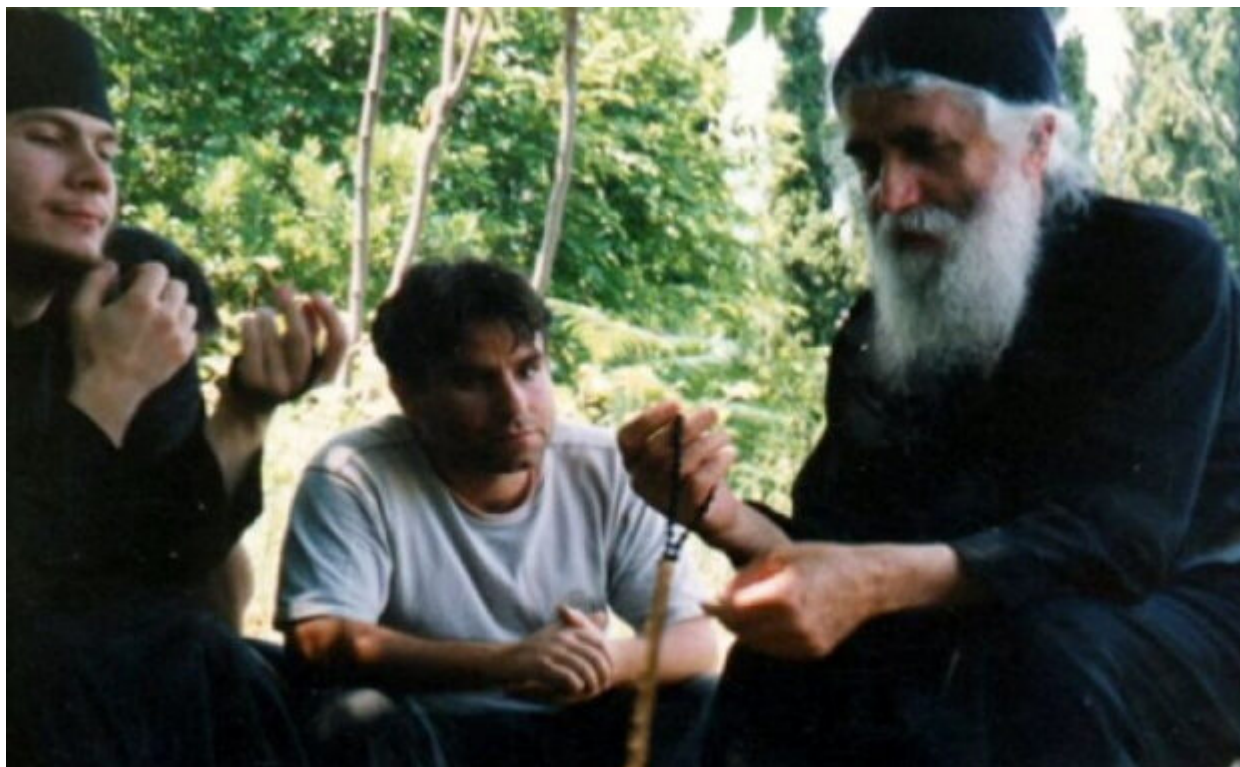

Ας μην πετροβολάμε τους ανθρώπους... χριστιανικά! (Γέροντας Παΐσιος Αγιορείτης)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Παΐσιος Αγιορείτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θεολογία και Ζωή](#)

Είπα σε κάποιον μια φορά: «Τί είσαι εσύ; Μαχητής τού Χριστού ή μαχητής τού πειρασμού; Ξέρεις πως υπάρχουν και μαχητές του πειρασμού;». Ο Χριστιανός δεν πρέπει να είναι φανατικός, αλλά να έχει αγάπη για όλους τους ανθρώπους.

Όποιος πετάει λόγια αδιάκριτα, και σωστά να είναι, κάνει κακό. Γνώρισα έναν συγγραφέα που είχε ευλάβεια πολλή, αλλά μιλούσε στους κοσμικούς με μια γλώσσα ωμή, που προχωρούσε όμως σε βάθος, και τους τράνταζε. Μια φορά μου λέει: «Σε μια συγκέντρωση είπα αυτό και αυτό σε μια κυρία». Αλλά με τον τρόπο που της το είπε, την είχε σακατέψει. Την πρόσβαλε μπροστά σε όλους. «Κοίταξε, του λέω, εσύ πετάς στους άλλους χρυσά στεφάνια με διαμαντόπετρες, έτσι όμως που τα πετάς, σακατεύεις κεφάλια, όχι μόνον ευαίσθητα αλλά και γερά».

Ας μην πετροβολάμε τους ανθρώπους... χριστιανικά. Όποιος ελέγχει μπροστά σε άλλους κάποιον που αμάρτησε ή μιλάει με εμπάθεια για κάποιο πρόσωπο, αυτός δεν κινείται από το Πνεύμα του Θεού· κινείται από άλλο πνεύμα. Ο τρόπος της Εκκλησίας είναι η αγάπη· διαφέρει από τον τρόπο των νομικών. Η Εκκλησία βλέπει τα πάντα με μακροθυμία και κοιτάζει να βοηθήσει τον καθέναν, ό,τι και αν έχει κάνει, όσο αμαρτωλός και αν είναι.

Βλέπω σε μερικούς ευλαβείς ένα είδος παράξενης λογικής. Καλή είναι η ευλάβεια που έχουν, καλή και η διάθεση για το καλό, αλλά χρειάζεται και η πνευματική διάκριση και ευρύτητα, για να μη συνοδεύει την ευλάβεια η στενοκεφαλιά, η γεροκεφαλιά (το γερό δηλαδή αρβανίτικο κεφάλι). Όλη η βάση είναι να έχει κανείς πνευματική κατάσταση, για να έχει την πνευματική διάκριση, γιατί αλλιώς μένει στο «γράμμα τον νόμου», και το «γράμμα τον νόμον αποκτείνει». Αυτός που έχει ταπείνωση, δεν κάνει ποτέ τον δάσκαλο· ακούει και, όταν του ζητηθεί η γνώμη του, μιλάει ταπεινά. Ποτέ δεν λέει «εγώ», αλλά «ο λογισμός μου λέει» ή «οι

Πατέρες είπαν». Μιλάει δηλαδή σαν μαθητής. Όποιος νομίζει ότι είναι ικανός να διορθώνει τους άλλους έχει πολύ εγωισμό.

- Όταν, Γέροντα, ξεκινάει κανείς από καλή διάθεση να κάνει κάτι και φθάνει στα άκρα, λείπει η διάκριση;

- Είναι ο εγωισμός μέσα στην ενέργειά του αυτή και δεν το καταλαβαίνει, γιατί δεν γνωρίζει τον εαυτό του, γι' αυτό πιάνει τα άκρα. Πολλές φορές από ευλάβεια ξεκινούν μερικοί, αλλά πού φθάνουν! Όπως οι εικονολάτρες και οι εικονομάχοι. Άκρη το ένα, άκρη το άλλο! Οι μεν έφθασαν στο σημείο να ξύνουν την εικόνα του Χριστού και να ρίχνουν την σκόνη μέσα στο Άγιο Ποτήριο, για να γίνει καλύτερη η Θεία Κοινωνία· οι άλλοι πάλι έκαιγαν τις εικόνες, τις πετούσαν... Γι' αυτό η Εκκλησία αναγκάστηκε να βάλει ψηλά τις εικόνες και, όταν πέρασε η διαμάχη, τις κατέβασε χαμηλά, για να τις προσκυνούμε και να απονέμουμε τιμή στα εικονιζόμενα πρόσωπα.

«Ότι κάνουμε να το κάνουμε για τον Θεό»

- Γέροντα, συνήθως κινούμαι από φόβο να μη στενοχωρήσω τους άλλους ή να μην ξεπέσω στα μάτια τους· δεν σκέφτομαι να μη στενοχωρήσω τον Θεό. Πώς θα αυξηθεί ο φόβος του Θεού;

- Εγρήγορη χρειάζεται. Ό,τι κάνει ο άνθρωπος, να το κάνει για τον Θεό. Ξεχνάμε τον Θεό και μπαίνει μετά ο λογισμός ότι κάνουμε κάτι σπουδαίο, μπαίνει και η ανθρωπαρέσκεια και κοιτάμε να μην ξεπέσουμε στα μάτια των ανθρώπων. Ενώ, αν ενεργεί κανείς με την σκέψη ότι ο Θεός τον βλέπει, τον παρακολουθεί, τότε ό,τι κάνει είναι σίγουρο· αλλιώς, αν κάνει κάτι, για να φανεί καλός στους ανθρώπους, όλα τα χάνει, όλα χαραμίζονται. Για κάθε ενέργεια του ο άνθρωπος πρέπει να ρωτάει τον εαυτό του: «Καλά, εμένα αυτό που κάνω με αναπαύει· τον Θεό Τον αναπαύει;» και να εξετάζει αν είναι ευάρεστο στον Θεό. Αν ξεχνάει να το κάνει αυτό, ξεχνάει και τον Θεό μετά. Γι' αυτό παλιά έλεγαν «προς Θεού» ή «τον αθεόφοβο, δεν φοβάται τον Θεό;». Ή έλεγαν: «Αν θέλει ο Θεός, αν επιτρέψει ο Θεός». Ένιωθαν την παρουσία του Θεού παντού, είχαν συνέχεια μπροστά τους τον Θεό και πρόσεχαν. Ζούσαν αυτό που λέει ο Ψαλμός, «Πρωωρώμην τον Κύριον ενώπιόν μου διαπαντός, ίνα μη σαλευθώ» και δεν σαλεύονταν. Τώρα, βλέπεις, μπαίνει σιγά-σιγά το ευρωπαϊκό τυπικό και πολλοί δεν κάνουν το στραβό από ευγένεια κοσμική. Ότι κάνει κανείς, να το κάνει καθαρό για τον Χριστό, να έχει τον νου του ότι ο Χριστός τον βλέπει, τον παρακολουθεί· σε κάθε του κίνηση κέντρο να είναι ο Χριστός. Να μην έχει το ανθρώπινο στοιχείο μέσα του. Αν

κινούμαστε με σκοπό να αρέσουμε στους ανθρώπους, αυτό δεν μας ωφελεί σε τίποτε. Χρειάζεται πολλή προσοχή. Πάντοτε να εξετάζω τα ελατήρια από τα οποία κινούμαι και, μόλις αντιληφθώ ότι κινούμαι από ανθρωπαρέσκεια, να την χτυπώ αμέσως. Γιατί, όταν πάω να κάνω ένα καλό και μπαίνει στην μέση η ανθρωπαρέσκεια, ε, τότε βγάζω νερό από το πηγάδι με τρύπιο κουβά.

Τους περισσότερους πειρασμούς συχνά τους δημιουργεί ο ίδιος ο εαυτός μας, όταν έχουμε τον εαυτό μας μέσα στην συνεργασία μας με τους άλλους. Όταν δηλαδή κινούμαστε από ιδιοτέλεια, θέλουμε να εξυψώνουμε τον εαυτό μας και επιδιώκουμε την προσωπική μας ικανοποίηση. Στον ουρανό δεν ανεβαίνει κανείς με το κοσμικό ανέβασμα αλλά με το πνευματικό κατέβασμα. Όποιος βαδίζει χαμηλά, βαδίζει πάντα με σιγουριά και ποτέ δεν πέφτει. Γι' αυτό, όσο μπορούμε, να ξεερριζώνουμε την κοσμική προβολή και την κοσμική επιτυχία, η οποία είναι πνευματική αποτυχία. Να σιχαινώμαστε τον κρυφό και φανερό εγωισμό και την ανθρωπαρέσκεια, για να αγαπήσουμε ειλικρινά τον Χριστό. Την εποχή μας δεν την χαρακτηρίζει το αθόρυβο αλλά το εντυπωσιακό, το κούφιο. Η πνευματική ζωή όμως είναι αθόρυβη. Καλά είναι να κάνουμε αυτά που είναι για τα μέτρα μας σωστά αθόρυβα, χωρίς επιδιώξεις πάνω από τις δυνάμεις μας, γιατί αλλιώς θα είναι εις βάρος της ψυχής μας και του σώματος, και συχνά εις βάρος και της Εκκλησίας.

Μέσα στην γνήσια ευαρέστηση του πλησίον μας υπάρχει και η ευαρέστηση στον Χριστό. Εκεί χρειάζεται να προσέξει κανείς, πως να εξαγνίσει την ευαρέστηση προς τον πλησίον, να βγάλει δηλαδή την ανθρωπαρέσκεια, για να πάει και αυτή η ανθρώπινη προσφορά στον Χριστό. Όταν προσπαθεί κάποιος να τοποθέτηση τα εκκλησιαστικά θέματα δήθεν με ορθόδοξο τρόπο, και ο σκοπός του είναι να τοποθετήσει καλύτερα τον εαυτό του, αποβλέπει δηλαδή στο συμφέρον του, πως θα ευλογηθεί από τον Θεό; Όσο μπορεί κανείς να κάνει την ζωή του τέτοια που να συγγενεύει με τον Θεό. Πάντα να ελέγχει τον εαυτό του και να κοιτάζει πως να κάνει το θέλημα του Θεού. Όταν κάνει το θέλημα του Θεού, τότε συγγενεύει με τον Θεό, και τότε, χωρίς να ζητάει από τον Θεό, λαμβάνει· δέχεται συνέχεια νερό από την πηγή.

(Απόσπασμα από τις σελ. 78-82 του βιβλίου: ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ, ΛΟΓΟΙ Β, ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΦΥΠΝΙΣΗ, ΙΕΡΟΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ», ΣΟΥΡΩΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ)